

Full Dominical

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

ANY X ■ NÚM. 22

2 DE JUNY DE 2013

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

La Missa del Papa a la Residència Santa Marta

El papa Francesc ha decidit de viure, almenys de moment, a la Residència Santa Marta, situada dins el recinte de la Ciutat del Vaticà, on viuen bisbes i preveres al servei de la Cúria romana o que estan de pas per Roma. Cada matí, el Papa celebra la missa a les 7 a la capella de la residència, com mostra la foto,

que correspon al passat 22 de març, divendres de Dolors. El Sant Pare fa cada dia una petita homilia per a les Filles de la Caritat, que tenen cura de la casa, i per a petits grups de treballadors del Vaticà que per torn assisteixen lliurement a la celebració.

GLOSSA

Cada arruga, vida lliurada als altres

Un matrimoni celebrà el cinquanta-tresè aniversari de casament. Amb la vellesa han arribat les sovint companyes pròpies de l'edat —la malaltia, l'afebliment de les forces, la dependència...—, que són acceptades amb bonhomia malgrat les limitacions i moments crítics que comporten. Em deia un dels fills: «El pare i la mare han resat molt a Déu Pare i per això, amb el seu amor, ens han fet present la fidelitat de l'amor de Crist, que ells han sabut testimoniar i viure envers els altres, començant per la família [...]. Ara els fills els hem d'aconsejar i donar suport. Fem en certs aspectes de pares dels nostres pares. Però ells continuen sent els nostres pares perquè van més endavant en la vida i obren camí en una etapa a la qual nosaltres no hem arribat i des de la qual estan essent un exemple d'amor mutu —i als altres— des de les limitacions de salut pròpies de la seva edat. Darrera de cada arruga i cada limitació física es fa visible la vida lliurada als altres... i molt especialment als fills». «Vosaltres, mullers [...], també vosaltres, marits [...], vivint tots units de pensament i de cor, estimeu els germans [...] vosaltres que Déu ha cridat a rebre en herència una benedicció» (1Pe 3,1.7.8).

Fa tres anys, el marit escrivia: «Hem arribat al cinquantè aniversari

del nostre casament, benauradament, després d'una vida en la qual hi ha hagut alegries i tristeses, si fa o no fa com les que afecten tots els humans. Unes alegries que, compartides sempre, les hem multiplicades per dos, igual com ho hem fet amb les tristeses, que, compartides també, les hem dividides per dos, de tal manera que el seu pes s'ha alleugerit. Sempre segons la voluntat de Déu».

Aquesta unió i aquest captivament els ha portat a formar una família que ha esdevingut escola de la vida per als fills, el fruit més preuat del seu matrimoni, on han crescut amb l'exemple i la paraula dels pares, testimoni i referent d'abnegació i amor. La família ha esdevingut escola de la vida moral, espiritual i sobrenatural. Hi han descobert i après una munió de valors i actituds que els han apropiat a la virtut: l'esforç, la constància, el perdó, l'amor fratern, la compassió... la pregària, l'amor a Déu. Una família fonamentada en l'amor profund i incondicional d'aquesta parella que els ha portat a tots dos molt lluny en el camí de l'amor. «I seré el mateix fins a la vostra vellesa: encara us duré quan tindreu blancs els cabells. Jo us he fet i us portaré als braços, us hi duré i us salvaré» (Is 46,4).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: Raïssa i Jacques Maritain - Léon Bloy (1)

La periodista Pilar Rahola, en la seva columna del passat dia 9 de maig a *La Vanguardia* glossava els seus sentiments sincers davant «l'horror» dels fets esdevinguts a Cleveland, l'espantós cas de les tres joves segrestades, violades i obligades a avortar durant deu anys per un o tres subjectes, paradigma d'inhumanitat. Un cop constatada la terrible realitat del mal que l'ésser humà pot causar, comparable i, lògicament, més inadmissible que el comportament dels virus, que segueixen les lleis de la pura biologia fins al suïcidi, es formula aquella pregunta que tantes vegades aflora davant víctimes d'atrocitats semblants: «On és l'ànima humana en aquestes bèsties?, preguntaria si fos creient, o pitjor encara, preguntaria on és Déu. Perquè la veritat és que hi ha certs paràmetres del mal que escapen a qualsevol fe i a qualsevol llei...»

Ens interessa molt aquesta pregunta. I hem d'agrair que un personatge públic sigui capaç de formular-la, demostrant que va més enllà de meres sensacions sempre efímeres a les quals ens té acostumats el món dels *mass media*. Està, a més, ben formulada en incloure la doble qüestió: on l'ànima humana, on Déu? I els qui intentem creure sense renunciar a pensar i a sentir com a éssers humans, hem de saber afrontar-la amb total honradesa.

La llista dels horrors provocadors dels grans interrogants seria interminable. No només remetent-nos a la coneguda *shoah* de l'Holocaust hebreu, sinó també als més de cent milions de víctimes de règims comunistes de Pol Pot, els Gulag de la Unió Soviètica, els camps de concentració, càstig i «reeducació» sota Mao, que encara subsisteixen avui a Xina... i, sense allunyar-nos de l'actualitat, la tragèdia, que clama tota justícia, de la fàbrica enfonsada a Bangladesh sobre més de mil treballadors...

La pregunta formulada per Pilar Rahola resulta particularment oportuna, quan escoltem tantes vegades els qui són interpel·lats sobre la fe (recordem precisament testimoniatges d'entrevistats en «La Contra» del diari *La Vanguardia*), que responen «jo crec en la humanitat», «només crec en l'ésser humà». No s'adonen que «humanitat», «ésser humà» són conceptes totalment abstractes. No existeix «la humanitat» més que com a concepte lògic. El que existeix són éssers humans amb rostres, amb noms i cognoms concrets. En qui, en quins d'ells creiem? Podríem fer també una llista de «bona gent», que ha fet grans coses per la humanitat. Però qui es veu lliure d'amagades falsedats, petites o grans vanitats, traïcions per obtenir benefici en aquesta apressant competència, abandons egoistes de compromisos d'amor...

La fe cristiana té al seu centre una veritat sobre Déu, que va escandalitzar els jueus, avui escandalitza a musulmans i en general a totes les religions: creiem en el Déu amarat, curull de carn humana, el Déu Encarnat, de carn humana que gaudeix, però que sobretot sofreix. Amb l'Evangeli a la mà podem avançar una primera resposta a la pregunta: el veritable Déu està amb les víctimes, no sols al costat d'elles a manera de compromís ètic, sinó sobretot en elles mateixes. Fent servir una expressió de la periodista, afirmem precisament que «no hi ha paràmetre de mal que sigui aliè al Déu de Jesucrist». No ho veiem avui en l'Eucaristia?

Això s'ha d'explicar. Ho farem glossant l'itinerari de fe que van fer en parella Raïssa i Jacques Maritain, tal com ho descriu ella en la seva encisadora carta «A la recerca de l'absolut».

La lucidesa d'Unamuno li va fer afirmar: «Déu no ha vingut a treure el mal del món, sinó a omplir-lo de la seva presència.»

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

SANDRA BUXADERAS

Convidar Jesús

Com viure Jesús en família (Ed. Pòrtic) és el resultat de la conversa de la periodista Sandra Buxaderas amb 15 famílies, que li expliquen com han compartit l'experiència cristiana amb els fills. Totes elles tenen la figura de Jesús com a model. «El seu testimoni pot servir d'inspiració per viure Jesús més intensament a la pròpia família», afirma la Sandra, que està casada i és mare d'una nena. Viu a Roma, on ha començat teologia i col·labora amb el diari ARA.

Jesús és un bon personatge per comunicar?

Sí. Els nens capten molt bé l'amor de Jesús i la seva lluita contra la misèria social o moral. Ara bé, depèn molt de la passió amb què se'ls explica. L'entusiasme dels pares es transmet sobretot quan, seguint l'exemple de Jesús, tracten el fill amb amor, i el respecten i l'escolten.

Per què el conviden a casa?

Per a la majoria dels pares entrevistats, Jesús és sinònim d'una vida plena. I volen que els fills siguin feliços, que se sentin estimats per Jesús i que n'adquireixin els valors. He entrevistat també algun pare o mare agnòstic però que pensa que és bo ensenyar als fills el respecte i l'amor, i que freqüentment altres nens amb inquietuds socials i espirituals.

És un llibre evangelitzador?

Sí, perquè és un testimoni de la vivència de fe d'aquestes famílies, que és engrescadora. A mi, mare recent i casada amb un agnòstic, recollir aquestes experiències m'ha donat força interior i moltes pistes sobre com viure Jesús a casa. I el llibre permet observar com s'ho han fet altres famílies per trampejar les dificultats que trobem cada dia en l'educació espiritual dels nostres fills avui.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (II)

L'eucaristia, pa dels deixebles de Jesús

Els Pares de l'Església, pràcticament tots, van interpretar la quarta petició del Parenostre en un sentit eucarístic, i és aquest el sentit que té el Parenostre de la missa. Això no vol dir que aquesta interpretació exclouï una petició del pa en el seu sentit literal.

Els Pares de l'Església veuen distintes dimensions en la paraula que, a partir de la pregària dels pobres que demanen el pa de cada dia, arriba al pensament del Pare del cel que ens alimenta i recorda el poble de Déu que pelegrina pel desert. En el discurs de Jesús sobre el pa de vida, el miracle del manà pren espontàniament un significat més ampli que abasta el nou món, en el qual el Logos, la Paraula eterna de Déu, el nostre pa, esdevé aliment del convit de noces etern.

El gran discurs del pa de vida en el capítol 6 de l'Evangeli de Joan abraça tot un ventall de significats, des del pa necessari per viure fins al pa eucarístic, en el qual el Verb fet carn se'ns dona en el sagrament. Si prenem el missatge de Jesús en la seva totalitat, no podem excloure la dimensió eucarística de la quarta petició del Parenostre. El sentit de demanar el pa de la terra concret és essencial. Però la petició també ens ajuda a sobrepassar la matèria i a demanar ja el pa de demà. I en demanar el pa de demà, ja ens disposem a viure d'aquest demà, de la vida de Déu que ens crida a una responsabilitat solidària amb els necessitats.

Joseph Ratzinger-Benet XVI.
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

La alegría en Francisco Javier

En el proceso de beatificación en la India de Francisco Javier, se testificó que:

- «El P. Francisco era tan dado a darse a todos y lo hacía con tanta alegría que:
- »en su rostro había siempre una expresión de contento;
- »siempre andaba con la sonrisa en los labios;
- »su boca siempre estaba llena de risa;
- »sus palabras estaban llenas de la gracia de Dios;
- »con su alegría se atraía a todos y conseguía todo cuanto se proponía.»
- »Era muy popular. Siempre con una expresión amable, cordial, atrayente.
- »A su lado se encontraban a gusto, bien. Las penas eran menos.
- »Visitaba a los enfermos allí donde los había. Durante los largos viajes por mar iba a las sentinas —cavidad inferior de la nave—, un lugar lleno de inmundicias y de fetidez donde su compañía, su bondad, su alegría eran como un bálsamo gratuito que les servía, aliviaba y enjugaba las lágrimas.
- »Sus compañeros de viaje expresaron que: el significado *oblativo de su alegría* debía buscarse en su *vocación* —existencialmente actualizada por él en cada momento y manifestada a los demás—, como señal inequívoca del seguimiento a Jesús.»

J. M. Alimbau
(*Palabras para la alegría*)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ascesi

Ascesi vol dir entrenament. Igual que un atleta per estar en forma necessita d'un entrenament quotidià, el cristià per estar en forma en la seva vida necessita d'un entrenament, d'una ascesi que el faci lliure i disponible. Aixecar-se a l'hora al matí, viure sobriament, no gastar més del necessari, fugir de la comoditat, tenir un horari d'oració personal i complir-lo, estar atent a les necessitats dels altres..., dejunar una mica per ajudar a l'oració, privar-se de coses innecessàries... L'ascesi ajuda a viure en l'abnegació que ens recomana Crist: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi...» (Mt 16,24).

El perill de l'ascesi és que derivi en un cristianisme moralista que posa l'accent en l'esforç personal. Cal esforçar-se i exigir-se (la porta estreta), però el veritable motor de la vida cristiana és l'enamorament de Jesucrist, la fascinació per la seva persona, l'haver trobat el tresor i relacionar-s'hi amb tot el cor... Això sí que ens fa córrer amb deler per la via de l'amor diligent i ens empeny a servir amb goig els nostres germans.

Un altre perill en sentit contrari, més propi dels nostres temps, és la vida laxa, l'excessiva comoditat, el fer sols el que hom té ganes de fer, la vida *desvertebrada* que no aconsegueix fer el que vol realment, sinó que viu sotmesa als propis capricis. Aquí sí que convé un educar-se en la disciplina, per ser lliure.

Un equilibri entre moralisme i laxisme posant l'accent en la primacia de la gràcia és un enfocament madur per a la vida cristiana.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 3. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Tb 1,1a.2; 2,1-9 / SI 111 / Mc 12,1-12]. St. Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887); St. Isaac, monjo i mr. a Còrdova; St. Justí, mr. a Burgos.
- 4. ■ Dimarts** [Tb 2,10-23 / SI 111 / Mc 12,13-17]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe.
- 5. ■ Dimecres** [Tb 3,1-11.24-25 / SI 24 / Mc 12, 18-27]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; santa Zenaida, vg.
- 6. ■ Dijous** (■ Barcelona) [Tb 6,10-11a; 7,1.9-17; 8,4-10 / SI 127 / Mc 12,28b-34]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fundador premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.
- 7. □ Divendres** [Ez 34,11-16 / SI 22 / Rm 5,5-11 / Lc 15,3-7]. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla.
- 8. □ Dissabte** [Tb 12,1.5-15.20 / SI: Tb 13,2.6.7.8 / Lc 2,41-51]. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.
- 9. ■ Diumenge vinent**, X de durant l'any (litúrgia hores: 2a setm.) [1Re 17,17-24 / SI 29 / Ga 1,11-19 / Lc 7,11-17]. Sant Efrem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità.

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris». I Abram li donà el delme de tot el botí.

▶ Salm responsorial (109)

R. *Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.*
Oracle del Senyor al meu Senyor: / «Seu a la meva dreta, / i espera que faci dels enemics / l'escambell dels teus peus.» R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat.» R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre / com ho fou Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial». Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat.

Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomia-deu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat». Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes.

Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta». Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 14,18-20)

En aquellos días, Melquisedec, rey de Salén, sacerdote del Dios altísimo, sacó pan y vino y bendijo a Abrán, diciendo: «Bendito sea Abrán por el Dios altísimo, creador de cielo y tierra; bendito sea el Dios altísimo, que te ha entregado tus enemigos.» Y Abrán le dio un décimo de cada cosa.

▶ Salmo responsorial (109)

R. *Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.*

Oráculo del Señor a mi Señor: / «Siéntate a mi derecha, / y haré de tus enemigos estrado de tus pies.» R.

Desde Sión extenderá el Señor / el poder de tu cetro: / somete en la batalla a tus enemigos. R.

«Eres príncipe desde el día de tu nacimiento, / entre esplendores sagrados; / yo mismo te engendré, como rocío, / antes de la aurora.» R.

El Señor lo ha jurado y no se arrepiente: / «Tú eres sacerdote eterno, / según el rito de Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 11,23-26)

Hermanos: Yo he recibido una tradición, que procede del Señor y que a mi vez os he transmitido: Que el Señor Jesús, en la noche en que iban a entregarlo, tomó un pan y, pronunciando la acción de gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros. Haced esto en memoria mía.» Lo mismo hizo con el cáliz, después de cenar, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza sellada con mi sangre; haced esto cada vez que lo bebáis, en memoria mía.» Por eso, cada vez que coméis de este pan y bebéis del cáliz, proclamáis la muerte del Señor, hasta que vuelva.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo, Jesús se puso a hablar al gentío del reino de Dios y curó a los que lo necesitaban. Caía la tarde, y los Doce se le acercaron a decirle: «Despide a la gente; que vayan a las aldeas y cortijos de alrededor a buscar alojamiento y comida, porque aquí estamos en descampado.» Él les contestó: «Dadles vosotros de comer.» Ellos replicaron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces; a no ser que vayamos a comprar de comer para todo este gentío.» Porque eran unos cinco mil hombres.

Jesús dijo a sus discípulos: «Decidles que se echen en grupos de unos cincuenta.» Lo hicieron así, y todos se echaron. Él, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición sobre ellos, los partió y se los dio a los discípulos para que se los sirvieran a la gente. Comieron todos y se saciaron, y cogieron las sobras: doce cestos.

El Salvador eucarístico. Pintura de Juan de Juanes (1523?-1579?). Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

Tothom en menjà tant com volgué

L'evangeli d'aquest diumenge, festa del Cos i de la Sang de Crist, comença situant-nos enmig de l'activitat de Jesús. D'una banda, ens diu l'evangelista que Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i, d'altra banda, que Jesús curava els qui en tenien necessitat. L'anunci del Regne amb paraules es complementa amb les guaricions de les febleses humanes que mostren en acte la realitat del Regne ja present i actiu en les persones. És en aquest context que Jesús dóna de menjar a la multitud.

A la fi del dia, a l'hora de l'àpat diari en el costum antic d'aleshores, apareix el problema de

la manca de queviures. La gent envolta Jesús, l'escolta de bon grat i li presenta els malalts per guarir-los. Però el dia ja declina i no hi ha provisions per fer l'àpat i disposar-se a passar la nit. La reacció dels deixebles és lògica: acomiadar la gent, i demà ja serà un altre dia.

És Jesús qui posa en una situació límit i insospitada els Dotze: Doneu-los menjar vosaltres mateixos. Impossible! La pobresa de mitjans —cinc pans i dos peixos—, però, no és obstacle. Jesús aconsegueix el que ningú no seria capaç de fer.

Jesús, com ja havia fet Moisès al desert, organitza la gentada en grups de cinquanta. Aleshores fa un signe amb un clar regust eucarístic: pren els pans i els peixos, els beneeix, els par-

teix i els dóna perquè mengin. Jesús ho ha fet «alçant els ulls al cel», és a dir, adreçant-se al veritable protagonista de la creació: el Pare del cel.

En tot aquest relat Jesús se serveix constantment dels Dotze. És a ells a qui mana de donar de menjar a la multitud. És a ells a qui dóna el pa beneït perquè el reparteixin entre la gent. I tothom en menjà tant com volgué! El do de Déu sobrepassa el desig de la persona. Jesús és la paraula de Déu que anuncia l'arribada del Regne, Jesús és la vida de Déu que guareix tota malaltia, Jesús és el pa de Déu que associa la nostra fam.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Concert benèfic de l'Escolania de Montserrat a Vilafranca del Penedès. El passat divendres 17 de maig va tenir lloc el darrer concert solidari del cicle organitzat per l'Obra Social Caixa Penedès, a càrrec de l'Escolania de Montserrat, dirigida per Bernat Vivancos i amb la pianista Mercè Sanchís. Els beneficis del concert anaven destinats a la campanya d'ajuda als necessitats de Càritas Interparroquial.

Lliurament de premis del Concurs Bíblic. Va tenir lloc el passat 18 de maig, a la Casa de l'Església. Van assistir la pràctica totalitat dels premiats en les diverses categories del concurs, que enguany tenia com a lema comú: «Jo, amb les meves obres, et mostraré la meva fe» (*Jm 2,18*).

Mn. Daniel Palau defensa la tesi doctoral a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. L'actual rector de la Palma de Cervelló i Corbera de Dalt va defensar la se-

Confirmacions d'adults. El dia de Pentecosta, 19 de maig, a les 19 h, 23 adults van rebre el sagrament de la confirmació de mans del bisbe Agustí, a la catedral de St. Llorenç. La preparació la van realitzar a les seves respectives parròquies, que són les següents: Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, Santa Maria de Cubelles, Sant Pere Apòstol de Sant Boi de Llobregat, Sant Joan Baptista i Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú, Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí, Santa Maria de Vilafranca del Penedès i Sant Llorenç i Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat. Dues de les confirmades van rebre també per primera vegada l'Eucaristia durant la mateixa celebració.

va tesi doctoral el propassat 20 de maig. L'estudi parteix i desenvolupa l'afirmació del Concili Vaticà II a la constitució *Lumen Gentium* sobre la sacramentalitat de l'Església i estudia el lligam amb els sagraments de la vida cristiana. El van acompanyar en aquest acte un nodrit grup de familiars i amics, el cardenal de Barcelona, així com una representació de la diòcesi de Sant Feliu i el seu bisbe encapçalada pel vicari general, Mn. Jaume Berdoy i Mn. Anton Roca, vicari episcopal del Llobregat.

AGENDA

Trobada Vicaria del Llobregat. Diumenge 16 de juny, 18 h. En el marc

de l'Any de la Fe que estem vivint i seguint la proposta de realitzar en aquest trimestre una trobada com a vicaria per aprofundir la fe en l'Esperit Sant, diumenge 16 de juny, a les 18 h, a la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei, s'aplegaran fidels de les comunitats dels cinc arxiprestats en una celebració eucarística, presidida pel bisbe Agustí. El lema de la diada és: «Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol» (*1Co 12,4*).

Trobada del grup de mares de capellans Mare de Déu de la Mercè. Aquest és un grup de mares de capellans de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona que es reuneix des de fa més

de deu anys amb l'objectiu de pregar pel treball pastoral dels preveres i per les vocacions sacerdotals. Demà 3 de juny la reunió final de curs serà a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat: a les 12 h l'Eucaristia amb el bisbe Agustí, un moment de diàleg amb ell i el dinar de germanor.

Celebració de final de curs al Seminari. El proper 6 de juny a les 19 h, el bisbe Agustí es reunirà amb els sis seminaristes de la nostra diòcesi i a continuació, a les 20 h, hi haurà l'Eucaristia, amb la presència del cardenal de Barcelona i el bisbe Agustí, i un sopar fraternal.

Itinerari de Renovació Cristiana. Dissabte 8 de juny al matí hi haurà trobada general a la Casa de l'Església de tots els animadors de l'Itinerari de Renovació Cristiana. Es farà una valoració del camí seguit fins ara, amb les convocatòries *Vine i Veuràs* encaminades a ajudar a un desvetllament i renovació de la fe, que s'han fet a molts arxiprestats i parròquies del bisbat. La part principal de la trobada es dedicarà a plantejar la continuació d'aquest Itinerari amb diverses possibilitats de formació cristiana. És un treball a llarg termini per anar constituint uns grups de laics que, formant part de les parròquies i arxiprestats, visquin més a fons la identitat i la missió que es deriven del baptisme i la confirmació.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: Raïssa i Jacques Maritain - Léon Bloy (1)

La periodista Pilar Rahola, en su columna del pasado día 9 de mayo en *La Vanguardia* glosaba sus sentimientos sinceros ante «el horror» de los hechos acaecidos en Cleveland, el espantoso caso de las tres jóvenes secuestradas, violadas y obligadas a abortar durante diez años por uno o tres sujetos, paradigma de inhumanidad. Tras constatar la terrible realidad del mal que el ser humano puede causar, comparable y, lógicamente, más inadmisibles que el comportamiento de los virus, que siguen las leyes de la pura biología hasta el suicidio, se formula aquella pregunta que tantas veces aflora delante de víctimas de atrocidades semejantes: «¿Dónde está el alma humana en estas bestias?, preguntaría si fuera creyente, o peor aún, preguntaría dónde está Dios. Porque lo cierto es que hay ciertos parámetros del mal que escapan a cualquier fe y a cualquier ley...»

Nos interesa mucho esta pregunta. Y hemos de agradecer que un personaje público sea capaz de formularla, demostrando que va más allá de meras sensaciones siempre efímeras a las que nos tiene acostumbrados el mundo de los *mass media*. Está además bien formulada al incluir la doble cuestión: ¿dónde el alma humana, dónde Dios? Y quienes intentamos creer sin renunciar a pensar y a sentir como seres humanos, hemos de saber afrontarla con total honradez.

La lista de los horrores provocadores de los grandes interrogantes sería interminable. No sólo remitiéndonos a la conocida *shoah* del Holocausto hebreo, sino también a los más de cien millones de víctimas de regímenes comunistas de Pol Pot, los Gulag de la Unión Soviética, los campos de concentración, castigo y «reeducación» bajo Mao, que todavía subsisten hoy en China... y, sin alejarnos de la actualidad, la tragedia, que clama toda justicia, de la fábrica hundida en Bangladesh sobre más de mil trabajadores...

La pregunta formulada por Pilar Rahola resulta particularmente oportuna, cuando escuchamos tantas veces a quienes son interpelados sobre la fe (recordemos precisamente testimonios de entrevistados en «La Contra» del diario *La Vanguardia*), que responden «yo creo en la humanidad», «sólo creo en el ser humano». No caen en la cuenta de que «humanidad», «ser humano» son conceptos totalmente abstractos. No existe «la humanidad» más que como concepto lógico. Lo que existe son seres humanos con rostros, con nombres y apellidos concretos. ¿En quién, en quiénes creemos? Podríamos hacer también una lista de «buena gente», que ha hecho grandes cosas por la humanidad. Pero quién se ve libre de ocultas falsedades, pequeñas o grandes vanidades, traiciones para

obtener beneficio en esta acuciante competencia, abandonos egoístas de compromisos de amor...

La fe cristiana tiene en su centro una verdad sobre Dios, que escandalizó a los judíos, hoy escandaliza a musulmanes y en general a todas las religiones: creemos en el Dios empapado, ahíto de carne humana, el Dios Encarnado, de carne humana que goza, pero que sobre todo sufre. Con el Evangelio en la mano podemos adelantar una primera respuesta a la pregunta: el verdadero Dios está con las víctimas, no sólo junto a ellas a manera de compromiso ético, sino ante todo en ellas mismas. Usando una expresión de la periodista afirmamos precisamente que «no hay parámetro de mal que sea ajeno al Dios de Jesucristo». ¿No lo vemos hoy en la Eucaristía?

Esto se ha de explicar. Lo haremos glosando el itinerario de fe que hicieron en pareja Raïssa y Jacques Maritain, tal como lo describe ella en su encantadora carta «*En busca de lo absoluto*».

La lucidez de Unamuno le hizo afirmar: «Dios no ha venido a quitar el mal del mundo, sino a llenarlo de su presencia.»

† **Agustí Cortés Soriano**
Bispo de Sant Feliu de Llobregat